

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

işçi dayanışması



Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Ekim 2024 • No: 198



Kapitalist Sömürü ve Emperyalist Savaşa Karşı

**Dünya İşçi Sınıfının
Birliği Yolunda
Mücadelemizi Büyütelim!**

[Instagram](https://www.instagram.com/uidderorg)

[YouTube](https://www.youtube.com/uidderorg)

[TikTok](https://www.tiktok.com/uid_der)

[Facebook](https://www.facebook.com/uidder.org)

www.uidder.org

Kapitalist Sömürü ve Emperyalist Savaşa Karşı Dünya İşçi Sınıfının Birliği Yolunda Mücadelemizi Büyütelim!

İşçi ve emekçiler olarak zorlu günlerden geçiyoruz. Fakat tabiri caizse bunlar daha iyi günlerimiz. Türkiye ve dünyadaki gidişat içine itildiğimiz sorunlar yumağının büyümeye devam ettiğini gösteriyor. Mesela İsrail'in tüm dünyanın gözleri önünde Gazze'de yürüttüğü savaş ve soykırım 7 Ekimde bir yılını geride bıraktı. Başta ABD ve İngiltere olmak üzere batılı ülkelerin desteğini arkasına alan İsrail, Filistin'den sonra Lübnan'ın güneyini ve başkent Beyrut'u bombalamaya başladı ve binlerce can daha aldı. Buna karşılık İran da İsrail'i vurdu. İran'ın uzun yıllardır ABD'nin hedef tahtasında olduğu sır değil. Irak'ı, Afganistan'ı cehenneme döndüren, Suriye'deki savaşı körükleyen ABD için sırada İran var. **Bu gelişmelerin Türkiye sınırlarının dışında cereyan ediyor olması Türkiye'nin bu gelişmelerden derinden etkilenmediği gerçeğini değiştirmiyor.** Tıpkı yanan bir ormandan yükselen ısının, sıçrayan kozalakların, rüzgârın yangını yeni bölgelere taşıması, külün ve dumanın çevreyi kaplaması gibi Ortadoğu yangınının etkileri de sınırları aşıyor.

Suriye'de 2011'de patlak veren savaşı ve bu savaşın Türkiye'deki gelişmeleri, emekçilerin yaşamını nasıl etkilediğini düşünelim. Savaşın başlamasıyla birlikte Türkiye'de siyasi iktidar, Esad rejimini devirmek üzere savaşa müdahil oldu. Öte yandan hiçbir entegrasyon politikası yürütmeden sınır kapılarını açarak milyonlarca mülteciyi ülkeye aldı. Suriye'de Kürtlerin güç kazanmaya başlamasıyla birlikte egemenlerin öfkesi, korkusu büyüdü. 7 Haziran 2015 seçim sonuçları yok sayılarak ülke 1 Kasım'da yeniden seçime sürüklendi. Aradan geçen birkaç ayda Türkiye'nin dört bir yanında bombalar patladı. 10 Ekimde barış talebi için Ankara'da buluşan işçi ve emekçiler katledildi. Toplumda tam bir korku iklimi ve istikrarsızlık algısı yaratıldı. Türkiye'de adım adım faşist bir rejim inşa edildi. Bu rejim altında dış politikada sorunlar büyürken Türkiye ekonomisi uçurumdan aşağı yuvarlanmaya başladı, içerde baskı ve zorbalık aldı başını gitti.

Bugün Türkiye'de en ufak bir muhalefetin bile baskıyla ezildiğine, muhalefetin bizzat iktidar tarafından dizayn edilmeye çalışıldığına hep birlikte şahit oluyoruz. Mesela siyasi iktidar İsrail'i lanetlemek üzere mitingler organize etti. Ama Gazze'deki savaşın durdurulmasını, bunun için İsrail'le ticaretin kesilmesini, anlamlı yaptırımlar uygulanmasını talep etmek üzere eylem yapanlar polis şid-

etine maruz bırakıldı, gözaltına alındı. İsrail'le ticaretin boyutlarını açıklayan gazeteciler susturulmak istendi. Öte yandan 1 Ekimdeki Meclis açılış töreninde iktidar ortağı partilerle muhalefet partileri arasındaki karşılıklı jestler, selamlaşmalar, yumuşama mesajları öne çıkarıldı. Ama emekçilerin oylarıyla seçilmiş milletvekilinin, Kürt siyasetçilerin, gazetecilerin hapiste tutulmaya devam ettiği gerçeği gözlerden gizlendi.

Meclisin gündeminde işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren pek çok konu, işçi sınıfına saldırı anlamına gelen pek çok hazırlık var. Ama işçilerin, emekçilerin, emeklilerin, gençlerin, kadınların çözüm bekleyen sorunlarını daha da ağırlaştıracak yasal düzenlemeler tam bir manipülasyonla çare gibi sunuluyor. Mesela istihdamı artırma bahanesiyle esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırılmak isteniyor. İş Kanununun daha "yatırım dostu" hale getirilmek üzere değiştirilmesi planlanıyor. Buna göre **kıdem tazminatı, emeklilik, güvenceli çalışma hakkı tamamen yok edilmek isteniyor. Patronlar için son derece ucuz, "kullan-at" işgücü yaratılmaya çalışılıyor.**

Bugün sermaye sahipleri rahat rahat yatırım yapıp kârlarına kâr katmak için teşvik, ucuz kredi adı altında türlü türlü yatırım desteği alıyorlar. Çoğu durumda aldıkları borçlar siliniyor, vergiden muaf tutuluyorlar. Geçiş garantili köprüler, yolcu garantili havaalanları, hasta garantili hastanelerle yasal soygun yapıyorlar. İşçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan fonları sonuna kadar yağmalıyorlar. Rant ve yağma sonucu yarattıkları ekonomik yıkımın bedelini ödememek için koruma zırhına alınıyorlar. Enflasyonun yüksek olmasından yararlanıp iğneden ipliğe her şeye zam yaparken işçi ücretlerine yapılacak zamların enflasyonu yükselteceği yalanını savuruyorlar. Kendileri itibardan, lüks ve sefahatten ödün vermezken "kamuda tasarruf" adı altında işçilerin haklarına el konulmasını talep ediyorlar. İşçiler bu haksızlıklara itiraz edip eyleme giriştiğinde devleti ve iktidarı hizmetlerinde buluyorlar. Daha iyi ücret ve sendikali çalışma hakkı talep eden işçiler polis ve jandarma copuyla cezalandırılıyor, siyasetçiler, emniyet müdürleri, polis, jandarma, mahkemeler, müftüler, kaymakamlar patronlara kalkan oluyor. Ama tüm bunlar patronlar sınıfına yetmiyor, çoğu artık sadece kâğıt üzerinde kalan hakları da yok etmek, işçileri açlığa ve köleliğe mahkûm etmek istiyorlar.

Meclisin gündeminde işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren pek çok konu, işçi sınıfına saldırı anlamına gelen pek çok hazırlık var. İstihdamı artırma bahanesiyle esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırılmak isteniyor. Kıdem tazminatı, emeklilik, güvenceli çalışma hakkı tamamen yok edilmek isteniyor. Patronlar için son derece ucuz, "kullan-at" işgücü yaratılmaya çalışılıyor.

Tam da bu nedenle Meclisin gündeminde anayasa değişikliği var. **Anayasada yapılacak değişikliklerle iktidardaki işçi-emekçi düşmanı zorbalık rejiminin daha da güçlendirilmesi, kalıcılaştırılması hedefleniyor.** Siyasi iktidarın temsilcileri ve medyadaki hizmetkârları, tartışmaları gerçek odak noktasından saptırmak ve emekçileri yanıltmak için türlü yalanlar söylüyorlar. Hatta demokratik pozlar takınıp 12 Eylül darbe anayasasının değiştirilmesi gerektiğinden dem vuruyorlar. Oysa 12 Eylül faşist darbesinin işçi sınıfının mücadelesini ezmeye, haklarını yok etmeye yönelik tüm yasa ve uygulamaları geliştirilerek korunuyor. Sermaye sınıfına hizmette kusur etmeyen rejim, sıra işçi sınıfına gelince astığım astık kestiğim kestik davranıyor.

Mesela siyasi iktidarın talimatlarıyla hareket eden TÜİK, asgari ücrete yapılacak zammı ve genel olarak ücret zamlarını etkileyen enflasyon oranını keyfi biçimde düşük açıklıyor. Bu oranı elde etmesini sağlayan enflasyon sepetini, sepetteki ürünlerin bulunduğu marketleri açıklamıyor. Sendikalar tarafından dava edildiğinde bile hesap vermeye yanaşmıyor. Bir diğer örnek; 22 yıllık AKP hükümetleri döneminde devlet yaklaşık 3 trilyon dolar vergi toplamış ve toplanan vergi miktarı yıllar içinde artmış. Bu vergilerin çok büyük bir bölümü düşük ücret, ağır çalışma koşulları altında ezilen işçi ve

emekçilerden toplanmış. Buna rağmen iktidar “vergide adalet, gelirdede adalet” talebiyle meydanları dolduran işçileri duymazlıktan geliyor. İşçiler üzerindeki vergi yükünü arttırıyor. Vergi gelirlerinin nerelere aktarıldığını, kamusal hizmetlerin yetersizliğini, 17 Ağustos ve 6 Şubat gibi çok büyük depremler yaşanmışken toplanan deprem vergilerinin nereye harcandığını sorgulamayı hadsizlik sayıyor.

Gazze'nin, Lübnan'ın, Türkiye'nin manzarası çarkı bozuk kapitalist düzenin manzarasıdır. Dünyanın tüm ülkelerinde işçi sınıfı kapitalist sömürünün, emperyalist savaşların cenderesi altındadır. Bu cenderenin kırılması, sömürün, savaşın, yıkımın, acıların son bulması ancak dünya işçi sınıfının birlikte mücadelesiyle mümkündür.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz. Gazze'nin, Lübnan'ın, Türkiye'nin manzarası çarkı bozuk kapitalist düzenin manzarasıdır. Dünyanın tüm ülkelerinde işçi sınıfı kapitalist sömürünün, emperyalist savaşların cenderesi altındadır. Bu cenderenin kırılması, sömürünün, savaşın, yıkımın, acıların son bulması ancak dünya işçi sınıfının birlikte mücadelesiyle mümkündür. **Ne kadar zor görünürse görünsün işçi sınıfının birliğini sağlamak da mümkündür.**

Gazze'de atılan bombalara karşı İngiltere'de, ABD'de meydanlara çıkan, grev yapan işçiler bu birliğin sağlanabileceğinin en güzel kanıtıdır. **Yanı başımızda çalışan işçi kardeşimizden, bulunduğumuz işyerinden, üyesi olduğumuz sendikadan başlayarak birlik ve dayanışmayı güçlendirmek, sendikal ve siyasal örgütlülüğümüzü büyütme dünya işçi sınıfının birliği yolunda atılmış adımlar olacaktır.** ■



2025, 2024'ten Daha mı İyi Olacak?



“En zorlu sürecin önemli bir kısmı geride kaldı. Cumhurbaşkanı da söyledi. 2025, 2024'ten daha iyi olacak. 2026 da 2025'ten çok daha iyi olacak.” Bu sözler 1,5 yıldır ekonomiyi düze çıkarma bahanesiyle emekçilerin ümüğünü sıkıan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'e ait. Şimşek, her vesileyle uyguladıkları ekonomi programının ne kadar başarılı olduğunu, Cumhurbaşkanı'dan da tam destek aldıklarını söylüyor.

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir diye bir söz vardır. Bir işin sonunun nasıl olacağını şimdiki gidişinden belli olduğunu anlatır. Peki biz işçiler için şimdi iyi giden bir şey var mı ki Şimşek'in iddia ettiği gibi sonucun iyi olmasını bekleyelim? Patronlar sınıfının çıkarlarını kolaylayan Mehmet Şimşek için durum iyi olabilir ama ayakta kalma mücadelesi veren biz işçi ve emekçiler için tablo hiç de parlak değil. Yalnızca iktidarın hazırladığı Orta Vadeli Programa (OVP) bakınca bile bizi nasıl günlerin beklediğini görmek mümkün.

OVP'de yer alan 2025-2027 hedefleri kapsamında mesela asgari ücret artışlarının “dezenflasyon süreciyle uyumlu” yapılacağı söyleniyor. **Yani ücret artışlarını gerçekleştiren enflasyona göre değil de hedefledikleri enflasyona göre yapacaklarmış.** Peki 2025 için ne kadarlık bir enflasyon hedefliyorlarmış? Yüzde 17,5! TÜİK verilerine göre Eylül ayında yıllık enflasyon yüzde 49,3 olmuş. Yani bizim ücretlerimiz resmi olarak neredeyse yüzde 50 oranında alım gücünü yitirdi ama alacağımız zam yüzde 15-20 aralığında olacak. Bu durumda nasıl olacak da emekçiler için 2025, 2024'ten daha iyi olacak?

Geçen seneki OVP'de de yer alan ancak henüz hayata geçirilemeyen hak gaspları da iktidarın 2025 yılında yapılacaklar listesinde bulunuyor. Bu hedeflerden birincisi kıdem tazminatını kaldırmak ve kamusal emeklilik sistemini hiçleştirme. Bunun için işçilere Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) adı altında bireysel emeklilik sistemi dayatılacak. Şimdiden “emekli maaşları çok düşük, TES olursa ikinci bir emekli maaşı alabilir, gül gibi geçirsiniz” yalanını anlatıyorlar bize. Yani istiyorlar ki, sefalet maaşına itiraz etmeyelim ve TES gibi ek gelirlerle hayatta kalmaya çalışalım. Bu arada TES üzerinden sigorta şirket-

lerinin fonlarına akan paralar onların zenginliğine zenginlik katsın. Kıdem tazminatı da fona devredilsin ve bu fon TES'e kaynak yapılsın.

2025'te hayata geçirmeyi planladıkları bir başka saldırı ise “yeni nesil çalışma modelleri” gibi havalı bir isim altında esnek ve güvencesiz çalışma biçimlerini yaygınlaştırmak. Yani **tam zamanlı işler yerine yarı zamanlı işler, kadro-lu işler yerine sözleşmeli işler daha fazla yaygınlaşacak. İktidar bunun için 4857 sayılı İş Kanununu değiştirmeye hazırlanıyor.** Bunu da işçilere kabul ettirmek için “haftalık çalışma saati 40 saate düşecek” gibi tuzak haberler dolaşıma sokuluyor. Gerçek niyet gizlenerek işçiler aldatılıyor.

OVP'ye göre İşsizlik Sigortası Fonunun çok daha büyük bir kısmı patronlara aktarılacak ve bu yolla onlara bedava işgücü sağlanması sürdürülecek. Bunun için zaten yürürlükte olan aktif işgücü programları ile staj ve işbaşı eğitimi programlarının yaygınlaştırılması planlanıyor. Yani İŞKUR üzerinden işyerlerine gönderilen, 3 ilâ 10 ay arasında değişen süre boyunca cep harçlığı mahiyetinde bir ücret olarak, emeklilik primleri ödenmeksizin çalışmanın dayatıldığı işçi sayısı artacak. Keza Mesleki Eğitim Merkezleri yani MESEM'ler üzerinden yine cep harçlığı karşılığında haftanın 5 günü işe giderken bir günü okulda sözde eğitim gören çocukların sayısı da artacak.

İşte Şimşek'in 2024'ten daha iyi olacağını söylediği 2025 yılında bizi bunlar bekliyor. **Bu planlara bakılırsa 2025'te ihya olacak, yüzü gelecek olanlar patronlardır. Demek ki bu iktidar bize yine yalan söylüyor.** Geçen yıla kadar “ekonomimiz uçuşa geçti”, “şahlanıyoruz” yalanlarını söyleyenler şimdi “biraz sabırlı olun. Esnafın, çiftçinin, çalışanların yanındayız. Enflasyonu indirerek emeklinin, çalışanın kalıcı şekilde alım gücünü arttıracamız” yalanını söylüyorlar. Ama artık bizim bu yalanlara karnımız tok. Bundandır ki işyerinde sendikalaşan, greve, direnişe çıkarak hakkını arayan işçilerin sayısı artıyor. Üstelik saldırılara sessizce boyun eğmemizi isteyen siyasi iktidarın baskılarına, karşılıklarına dikilen jandarmaya, polise rağmen işçiler mücadeleyi sürdürüyor. **2025'in 2024'ten daha iyi olmasını istiyorsak bu mücadeleleri ve işçi sınıfının birliğini büyütme için çalışmalıyız. ■**

“Bir Yemeklik Bamya”

■ Ankara’dan emekçi kadınlar

Emekçi kadınlar olarak evlerde, işyerlerinde bir araya geldiğimizde doğal olarak sohbet ediyoruz. Bazen konular değişiyor ama bir konu hep gündemde: hayat pahalılığı! Her gittiğimizde bizi yeni bir artışla karşılayan pazar etiketleri gündemimiz olmaya devam ediyor. Mesela geçtiğimiz günlerde bu konu şu vesileyle girdi sohbetlerimize: Eskişehir’de bir pazarcı sattığı bamyaya “bir yemeklik (200 gr) 30 lira, tam yemeklik (335 gr) 50 lira” şeklinde fiyat koymuş. Bir yemeklik bamya 1 porsiyona tam yemeklik ise 2-3 porsiyona denk geliyormuş. Diyor ki pazarcı, “kilosu 100, 150 lira yazınca müşteri kaçıyor. Çünkü vatan-daşın alım gücü sıfır. Pazarda durum maalesef içler acısı.”

Gerçekten de durum içler acısı. Her şeyin fiyatı artmaya devam ediyor. Ücretlerimize ise enflasyon oranında zam gelmediği için alım gücümüz sürekli düşüyor. Her şeyi ince ince hesaplamak, kırk kere düşünmek zorunda kalıyoruz. Bir akşam misafir gelecek diyelim, misafirin yediği sayılmaz ama önlerine ne koyacağız, nasıl koyacağız diye kara kara düşünüyoruz. Pazara gidip fiyatlara bakıyoruz, bizim memleketlerimizde üretilen tarlalar dolusu domatesin, salatalığın nasıl bu fiyata satıldığına akıl erdiremiyoruz. Asgari ücret ancak bir ailenin



mutfak masraflarına yetecek düzeyde. Bizse asgari ücretle ya da biraz üstüyle kira, faturalar, mutfak masrafları hepsini halletmeye çalışıyoruz. Yaptığımız sohbetlerde kendimiz de her şeye yetişebilmeye çalışmamıza şaşırıyoruz. Zaten aslında yetişemiyoruz. Pazarı bir uçtan bir uca gezerken almak için gittiğimiz bazı şeylerden vazgeçiyoruz, “bugün armut aldım haftaya elma alırım” gibi hesaplar yapıyoruz. Alışverişimizi “bir yemeklik” yapıyoruz. Okullar açıldı, çocukların beslenme çantalarına ne koyacağız, nasıl dolduracağız bilmiyoruz. Bir şekilde karnımızı doyuruyoruz ama nasıl besleniyoruz, neler yiyoruz artık bunlara dikkat edemiyoruz.

Enflasyon ve sürekli değişen etiketler yüzünden hepimiz matematik dehasına dönüştük. Sürekli hesap kitap yapıyoruz. Bu koşullar zaten sabrımızın sınırlarını zorlarken, ülkeyi yönetenler bize daha da sabırlı olun, ekonomi düzelecek masalını okumaya devam ediyorlar. Oysa biz durduk yere hiçbir şeyin düzelmediğini, her şeyin daha da kötüye gittiğini yaşıyoruz. Bize yoksulluğun dibini gösterip sabırlı olmayı öğütleyenler zenginliklerini büyütme devam ediyorlar. Bu yüzden artık öylece oturup beklemeyi reddetmeliyiz. Sorunlarımızı hesap kitaba gömülerek değil, bir araya gelip “artık yeter” diyerek çözebiliriz. ■

Kim Viral Olmalı?

■ Gebze’den bir petrokimya işçisi

2024 Yaz Olimpiyatlarında Türkiyeli sporculardan altın madalya alan olmadı ama Yusuf Dikeç’in elleri cebinde yaptığı atış viral oldu. Dünya medyasında Dikeç’in görüntüsü üzerine yorumlar yapıldı. Günlerce Yusuf Dikeç’le ilgili belki de binlerce görsel, video paylaşıldı, bu paylaşımlar milyonlarca kişiye ulaştı.

“Viral olmak” sosyal medya platformlarında yapılan bir paylaşımın veya internette bir videonun çok hızlı bir şekilde yayılması anlamına geliyor. Böylece söz konusu paylaşım ya da video on milyonlarca kişinin önüne düşerek gündemine giriyor. Görüntü yayıldıkça, ilgi odağı oldukça, herkes bu konu üzerine konuşmaya başladıkça bizi ilgilendiren konular geri plana itiliyor, yok sayılıyor. Kendi sorunlarımızdan uzaklaşıyor, kendimizi viral olmuş kişinin yerine koyuyoruz. Onunla gurur duyuyor, seviniyor veya üzülüyoruz. Bir daha hiçbir şekilde hayatımızda yer almayacak ya da gündemimize girmeyecek kişi veya durumun viral olarak bizi günlerce meşgul etmesi sizi de düşündürmüyor mu? Milyonlarca görüntü, başlık, konu içinde neden biz işçileri ilgilendiren, can alıcı sorunlar viral olmuyor?

Örneğin Polonez işçileri sendikal hakları için haftalardır mücadele yürütüyorlar. Bu mücadeleyi verirken po-

lis şiddetine maruz kaldılar, yaralandılar, ters kelepçeyle gözaltına alındılar. İşçiler hemen her fırsatta uğradıkları haksızlığı teşhir ediyor, çeşitli görüntüler paylaşıyorlar. Polonez gibi başka grev ve direnişler de var. MKB Rondo, As Plastik, Elba Bant, Mersen, Eker Süt, Fernas ve dahası... Hepsi de destek ve dayanışma bekliyor. Buna rağmen sosyal medya üzerinden paylaşılan videolar, az sayıda insan tarafından takip edilip, paylaşılıyor. Sermayenin televizyon ve gazetelerinde ise onlara zaten yer verilmiyor. Bir dakikalık bir yarışmadaki görüntüyü izleyerek, beğenerek ve paylaşarak viral olmasına katkı sunan milyonlarca işçi neden Polonez işçilerini veya diğer işçi mücadelelerini gündem yaparak paylaşmıyor?

Çünkü bizim neyi izleyeceğimize ve beğeneceğimize aslında biz değil başkaları karar veriyor. Gözümüzün nereye bakacağına, kulağımızın neyi duyacağına, neyi gündem edeceğimize karar veren bir güç var. İşte bu güç spordan üretime, siyasetten ekonomiye her alanda örgütlü olan patronlar sınıfıdır. Onlar kendi sorunlarımızı gündem etmemizi, bir araya gelerek mücadele etmemizi, birbirimizle dayanışmamızı istemiyorlar. Bunun için de her aracı kullanıyorlar. Patronların tuzağına kanmayalım, başkalarını değil kendi sınıfımızın sorunlarını ve mücadelesini gündem yapalım. ■



“Çocuklarınız Zekiye Bile İş Bulamaz!”

■ Mersin’den bir işçi

İstanbul Çatalca’da Polonez işçilerinin haklı mücadelesi sürüyor. İşçiler ellerinden alınmak istenen hakları için direniyor ama karşılarında polisi buluyorlar. Polisi, emniyet müdürü, müftüsü yine patrona hizmet ediyor, kimin yanında olduklarını gösteriyorlar. Direnişin 53. gününde Polonez patronu direnişi kırmak için dışarıdan işçi getirmiş, direnişçi işçiler bu işçilerin fabrikaya servislerle girmesine izin vermemişti. Bu sırada polis şiddetine maruz kalan ama yine de mücadeleden geri adım atmayan işçileri Çatalca Emniyet Müdürü şu sözlerle tehdit etmişti: “Sizi gözaltına alırsam çocuklarınızı zekiye bile iş bulamaz!” Emniyet Müdürü bu sözlerle, haklı olan, hakkını arayan işçilere gözdağı veriyordu, “sakın sesini çıkarma, haksızlığa karşı çıkma, sadece kendini değil aileni de yakarsın!” diyordu. Egemenler ve onların temsilcileri gözdağı vererek, korkutarak biz işçileri mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyorlar da bizleri korkuttukları şey başımıza zaten çoktan gelmemiş mi? İş bulamamakla tehdit edilen çocuklarımız, gençlerimiz iş bulabiliyorlar mı ki?

TÜİK’in sahte verilerine göre bile Türkiye’de genç işsizlik oranı giderek artıyor! OECD’nin 2024 “Bir Ba-

kışta Eğitim” raporuna göre Türkiye’de, 18-24 yaş aralığındaki yaklaşık her üç gençten biri ne eğitimde ne de istihdamda! Yani ev gençlerinin sayısı artmaya devam ediyor! Hadi diyelim ki işe girdik, çalışıyoruz, geçinmek ne derece mümkün? Yoksulluğumuz katmerlenerek kalıcı hale geliyor. Hayat pahalılığı, yüksek kiralar, düşük ücretler, alım gücünün düşmesi belimizi büküyor. Gençler geçinemedikleri için aileleriyle yaşamak zorunda kalıyor, evlenemiyor, yuva kuramıyor. Durum buyken utanıp sıklıkla “oturur yerinizde, ses çıkarmayın, çocuklarınızı işsiz bırakırız” diyorlar bize!

Çünkü onlar sadece kendi çıkarlarını, kendi ayrıcalıklarını düşünüyorlar. Bunun için sömürüye ses çıkarmadan katlanmamızı istiyorlar. Hak aramamıza tahammül edemiyor, bunu büyük bir suç, cezalandırılması gereken bir tutum olarak görüyorlar. Sömürü aynen devam etsin, zenginlikler sadece bir avuç ayrıcalıklı kesimin olsun istiyorlar. Biz ne yaşıyoruz, nasıl yaşıyoruz, umurlarında bile değil! Ama biz çocuklarımızın geleceği için mücadele ediyoruz. Örgütlenme hakkımıza sahip çıkıyoruz ki çocuklarımıza anlamlı bir miras bırakalım. Tehditlere pabuç bırakmamalı, birlik olmalı, haklı olduğumuzu bilerek, cesaretle mücadelemizi yürütmeliyiz. ■



Olur Kardeşim Olur!

■ Avcılar’dan bir işçi

Çalışma koşullarımızın kötülüğünden, ücretlerimizin düşük olmasından ve genel sorunlarımızdan bahsederken “peki, bu durumda ne yapmalıyız” diye sordüğümüzde arkadaşlarımız kimi zaman “bu işyerinden bir şey olmaz” diyor. Sizler de sıkça işitmişsinizdir diye tahmin ediyorum. Bu cümleyle o işyerinde çalışan işçiler bir araya gelemezler, hak alamazlar demek isteniyor. Peki, gerçekten de çalıştığımız işyerlerinde bir şey olmaz mı?

Bugün sendikal hakları için mücadele eden Polonez işçilerini düşünelim. Her türlü baskıya ve hukuksuzluğa rağmen kadınıyla erkeğiyle mücadele ediyorlar. Aylardır

MKB Rondo Grevinden: Grevin Gücü

■ Gebze'den bir işçi

İstanbul/Tuzla'da bulunan MKB Rondo'da işçiler grevde. Grev ziyaretine gittiğimiz günlerden birinde grevci işçi arkadaşlardan biri yaşadıklarını şöyle anlattı:

Eşim greve çıktığını öğrendiğinde “borçlarımız var, çocukların okul masrafları var, greve çıkma, emekliliğini ver” diye adeta yalvardı. Ben grevdeki işçilerin hepsinin durumunun bizim gibi olduğunu, hem sendikalı olursam ücretim artacağından emeklilik tazminatına da katkısı olacağını söyleyip, eşimi ikna etmeye çalıştım. Bir akşam yine bu konuyu tartıştık. Eşim ikna olmayınca “o halde yarın sabah benimle grev çadırına geleceksin, diğer işçileri göreceksin, konuşacaksın. İkna olmazsan ben de emekliliğimi vereceğim” dedim.

O gece yarısı eşimin sesine uyandım. Yatakta oturmuş, elinde telefon, kendi kendine konuşuyordu. Duruma anlam veremedim. Ne yaptığını sorduğumda “uyku tutmadı, sen uyuduktan sonra grev nedir diye arama yaptım. İşte bu videoyu izledim. Kadın işçiler neden greve çıktıklarını anlatıyorlar. Çok büyük haksızlığa uğramışlar. Senin ne demek istediğini şimdi anladım. Yarın seninle gelmeyeceğim ama bundan sonra grevini kazanana kadar sana destek olmaya devam edeceğim” dedi. Eşimdeki bu değişim be-

nim çok hoşuma gitti. Şimdi kapıdan içeri adım atmadan eşim “greviniz nasıl” diye soruyor, ilgileniyor. Yakında eşimi ve çocuklarımı da alıp grev yerine getireceğim.

Greve çıktığımızda tesadüfe bakın ki okullar da bir hafta sonra açılıyordu. Okul masrafları için kayınpederden borç isteyecektim ama o da köye gitmişti. Tam bu esnada kayınbiraderim bizi ziyarete geldi. Greve çıktığımızı öğrenmiş, hayırlı olsun demeye gelmiş. Biraz konuştuktan sonra bana “sen şimdi grevdesin, malum haftaya da okullar açılıyor, yeğenimin okul kıyafetlerini de henüz almamışsın, grevdeki işçilerle dayanışmak için bu dönem kıyafetleri ben alacağım” dedi. Ben teşekkür ettim, kabul etmek istemedim. Kayınbiraderim bu kez “peki ben greve çıksaydım, sen benim çocuğuma okul kıyafeti almayacak mıydın? Grev demek dayanışma demek, doğru değil mi?” dedi. Bu sözler üzerine çok duygulandım ve “elbette alardım” dedim.

Grevci işçi kardeşimizin bu anlattıkları grevin gücünü çok güzel örnekliyor. Demek ki grevin gücü aynı zamanda işçi sınıfının örgütlü gücünün açığa çıkmasıdır. Bir işyerinde yaşanan grev aile ve akraba çevresinin destek ve dayanışmasıyla çok daha güçlü hale gelir. MKB Rondo grevinin kazanımı hepimizin kazanımıdır. ■



süren bir direnişte birliği bozmamak, zorluklara göğüs germek elbette kolay değil. Bu sebeple Polonez işçileri haklı olarak bugün pek çok işçinin, hepimizin saygısını kazanmış durumda. İşyerlerimizde Polonez direnişini anlattığımız kimi arkadaşlarımız imrendiklerini söylüyor ve ekliyorlar: “Ama bizim işyerinde olmaz!”

Peki, bundan aylar önce, yani direniş başlamadan önce bir Polonez işçisiyle konuşsaydık ne söyleyecekti? Polonez işçileri yıllarca asgari ücrete çalıştırıldılar. Kendi ürettikleri ürünler, çoğunlukla zengin sofralarını süsledi, yıllarca çocuklarına alamadılar. Pek çok işçi arkadaş çalışma tempolarını şu şekilde aktarıyor: “Ben aylarca hafta sonu iznimi kullanmadım, yılbaşı ve bayramları yıllarca mesaide geçirdim. Ailemizin yüzünü göremez olduk.” Bu koşulları anlatan işçi arkadaşımıza o dönem “işçi arka-

daşlarını birlik haline getirmek için mücadele etmelisin” dediğimizde muhtemelen vereceği cevap “bu işyerinden bir şey olmaz” olacaktı.

İşçiler mücadele içinde değişir ve dönüşür demiş büyüklerimiz, Polonez bunun iyi bir örneği. Polonez gibi işçilerin mücadele ettiği, kazandığı, değiştiği ve değiştirdiği binlerce örnek var. Bugün sendikadan, toplu iş sözleşmesinden veya yasal haklarımızdan bahsediyorsak bunlar bizden önceki işçi kuşaklarının mücadele ederek kazandıkları haklardır. Kazananlar “bizim işyerinden bir şey olmaz” diyenlerden çıkmamıştır. Tersine koşullar ne denli zorlu olursa olsun elini taşın altına koyanlardır sınıfımızın tüm kazanımlarının altında imzası olanlar... Bizler de bizden bir şey olmaz dememeli ve kendi işyerlerimizde işçi arkadaşlarımızı örgütlenme mücadelesine girişmeliyiz. ■



ABD



Avustralya



İşçilerin Yoksullaştırma Politikalarına

İsrail'in Gazze ve Lübnan'daki saldırıları dünyanın dört bir yanında protesto edildi

Katil İsrail devleti, Gazze'deki saldırılarını bir yıldır sürdürürken Lübnan'a yönelik son saldırılarıyla bölgeyi daha da büyük bir yıkıma sürüklüyor. Gazze'de 42 bine yakın insanı öldüren, Lübnan'ı bombalayarak birkaç günde bine yakın insanı katleden İsrail devleti, Batılı emperyalist güçlerin de desteğiyle emperyalist savaşı büyütüyor. BM kürsüsünden elinde işgal haritasıyla "biz kazanıyoruz" diye konuşan Katil Netanyahu'ya ve suç ortaklarına yönelik öfke de büyüyor. 7 Ekim'den bu yana dünya meydanlarında savaş karşıtı sloganları yankılanan emekçiler sokaklara çıkmaya devam ediyor.

ABD'de 27 Eylülde BM kürsüsünde konuşmak üzere New York'a giden İsrail Devlet Başkanı Netanyahu, ABD'li emekçilerin kitlesel protestolarıyla karşılandı. 26 Eylülde New York'a varan Netanyahu, BM genel merkezinin yakınlarında toplanan binlerce kişi tarafından "Netanyahu, seni soykırımla itham ediyoruz" sloganları eşliğinde protesto edildi. Savaş suçlusu Netanyahu'nun tutuklanmasını talep eden binler, "Lübnan'dan elinizi çekin, Gazze'de soykırıma son!" sloganları eşliğinde Times Meydanı'na doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Polisin yürüyüşü engellemesine ve gözaltılara rağmen eylemlerini sürdüren kitle, İsrail ile birlikte ikiyezli ABD egemenlerini de protesto etti. ABD'li emekçiler Gazze ve Lübnan halkı ile dayanışmayı büyütme, İsrail'e silah ambargosu ve kalıcı ateşkes talep etmek, emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi büyütme için eylemlerini ve kitlesel protestolarını sürdürüyor.

İngiltere'de İsrail'in saldırılarına karşı acil eylem çağrısı üzerine binlerce kişi başkent Londra'da toplandı. 7 Ekim'den bu yana kitlesel gösteriler düzenleyen İngiltereli emekçiler emperyalist savaşa karşı 26 Eylül akşamı bir kez daha seslerini yükseltti. Başbakanlık ofisinin bulunduğu Downing Caddesi'nde toplanan, aralarında Lübnan kökenli emekçilerin de bulunduğu binlerce kişi savaşa karşı öfkelerini dile getirdi, acil ateşkes talep etti.

"Lübnan'dan elinizi çekin, Netanyahu defol" sloganları eşliğinde süren eylemde Gazze'deki soykırımın birinci yıl dönümünde düzenlenecek kitlesel gösteriye katılım ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Avustralya'da her hafta Filistin halkına destek eylemleri yapılıyor. 29 Eylülde en kitlesel protesto gösterilerinden biri gerçekleştirildi. Savaş alevlerinin Lübnan'a sıçramasıyla öfkesi büyüyen Avustralyalı işçi ve emekçiler başta Sidney olmak üzere birçok kentte meydanlarda bir araya geldi. İsrail devletinin katliamlarını durdurmasını talep eden işçiler, kendi devletlerinin ikiyezli bırakıp bir an önce İsrail'in savaş politikalarına karşı anlamlı bir tutum alması için meydanlara çıktılar. "Gazze'de yaşananları önemsemek için Müslüman olmaya gerek yok, insan olmanız yeterli" diyen farklı inançlardan emekçiler dayanışmayı sürdüreceklerini ve hem İsrail devletine hem de Avustralya hükümetine tepkilerini göstermeye devam edeceklerini dile getiriyorlar.

İsrail'in Lübnan'daki saldırılarının ardından hafta boyunca İsviçre'den Hollanda'ya, Kanada'dan Japonya'ya protestolar düzenlendi. 27 Eylülde, Fransa'da başkent Paris'te toplanan binlerce kişi İsrail'in Gazze'deki ve Lübnan'daki saldırılarını, savaş suçlusu Macron'u protesto etti. Aynı gün İspanya'nın başkenti Madrid'de Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışma göstermek ve İsrail devletini protesto etmek için binlerce kişi meydanlara aktı.

Avustralya'da grevler

24 Eylülde Avustralya'nın en büyük sağlık sistemi NSW'ye bağlı çalışan binlerce sağlık işçisi iş bıraktı. Eylül ayı içerisinde 2 kez iş bırakan işçiler, Sidney'deki Hyde Park'tan Parlamento Binasına yürüyerek "yüzde 15 zam istiyoruz" sloganlarını yükseltti. Hükümet, Hemşireler ve Ebeler Sendikası'na üye sağlık çalışanlarına önce yüzde 3 oranında ardından yükselen tepkiler ve mücadele sonucunda üç yıl boyunca yüzde 10,5'lik zam teklif etti. Ancak işçiler yüzde 15 zam taleplerinde kararlılar ve eyaletler arası ücret farkını kabul etmeyeceklerini belirtiyorlar.

Qantas havayolu şirketinde çalışan bakım işçileri de



Almanya



Hindistan



Fransa



Hollanda



İspanya

ve Emperyalist Savaşa Öfkesi Büyüyor!

26 Eylülde iki hafta sürecek iş bırakma eylemlerini başlattı. Avustralya Sanayi İşçileri Sendikası, Avustralyalı İşçiler Sendikası ve Elektrik İşçileri Sendikası'ndan oluşan Qantas Mühendisler Birliği'nin organize ettiği iş bırakma eylemlerinde ilk yıl yüzde 15 ve ikinci yıl yüzde 5'lik ücret artışı talep ediliyor. Sendikalar, şirketin devasa kârlar elde etmesine, yöneticilere sürekli ikramiye vermesine rağmen uçakları güvende tutan işçilere zam yapmamasını kabul etmediklerini belirtiyorlar. Grevlerini ülkedeki en büyük futbol liginin maçlarına denk getiren işçiler, taleplerinin kabul edilmemesi halinde mücadelelerini daha da büyüteceklerini söylüyorlar.

Almanya Volkswagen işçileri iş güvencesi ve ücret artışı istiyorlar

Almanya'da IG Metall sendikasına üye Volkswagen işçileri şirketin toplu sözleşme (TİS) taleplerini kabul etmemesi ve işten atma saldırısına hazırlanmasına karşı alanlara çıktı. Almanya'daki bazı fabrikalarını kapatabileceğini ve işçi çıkaracağını duyuran şirketin Almanya'daki fabrikalarında çalışan yaklaşık 120 bin işçiden 30 bine yakını işten atması bekleniyor. Bir yandan TİS sürecinde işçilerin talepleri karşılanmazken diğer taraftan işten çıkarma saldırısı karşısında binlerce işçi 25 Eylülde sokaklara çıkarak taleplerini dile getirdi.

Milyarlarca avro kâr eden Volkswagen geçen yıl hissedarlarına 4,5 milyar avro kâr dağıtmıştı. Bu sene ise yaklaşık 4 milyar avro "tasarruf" etmek için işçilerin talep ettiği ücret zammını yapmamayı ve işçi sayısını azaltmayı planlıyor. Bunun için TİS öncesi, iş güvencesi anlaşmasını iptal etti. İşçiler, şirketin fabrika kapatmasını ve toplu işçi çıkarmasını engelleyen bu anlaşmanın feshedilmesini kabul etmiyorlar. Hem işten atmaları önlemek hem de yüzde 7'lik ücret artışı talebiyle Aralık ayında büyük grevler planlıyorlar.

Fransa'da işçiler greve gitti

Fransa'nın en büyük sendika konfederasyonu Genel

İşçi Konfederasyonu CGT'nin, Solidaires ve FSU gibi sendikaların çağrısıyla 1 Ekimde Fransa genelinde işçi ve emekçiler greve gitti. İşçiler ücretlerinin yükseltilmesini, kamu hizmetlerine ayrılan fonların artırılmasını, işsizlik sigortası düzenlemesinin ve emeklilik reformu adı altındaki saldırı yasaasının iptal edilmesini talep ediyorlar. Ülke genelinde 190'dan fazla noktada gösteri düzenleyen işçiler, Meclisin 2024 bütçesini görüşmeye başlayacağı 1 Ekimi grev ve gösteri günü ilan ettiler. Fransa genelinde iş durdurarak gösteriler düzenlediler, taleplerini haykırdılar. Kemer sıkma politikalarına ve yeni bütçeye, vergideki adaletsizliğe tepki gösterdiler. İşçiler saldırılara geçit vermemeye, mücadeleyi büyütme kararı aldılar.

Hindistan'da Samsung işçilerinin grevi sürüyor

Hindistan'ın Tamil Nadu eyaletinde Samsung'un televizyon, buzdolabı ve çamaşır makinesi üreten fabrikasında çalışan binlerce işçi baskı ve saldırılara rağmen 9 Eylülde başlattıkları grevlerine devam ediyorlar. Samsung Hindistan İşçi Sendikasına (SIWU) üye işçiler, aylık ortalama 300 dolar civarındaki ücretlerine yüzde 25 ilâ 30 oranında artış yapılmasını talep ediyorlar. Aynı zamanda sendikalarının tanınmasını, günlük çalışma saatlerinin 8 saate düşürülmesini, zorunlu fazla mesailerin kaldırılmasını istiyorlar.

Sendika düşmanlığıyla bilinen Samsung, sendikayı tanımadığını belirterek işçilerin grevini yasadışı ilan etti. 16 Eylülde Samsung'un bölge temsilciliğine yürümek isteyen işçiler polis şiddetine maruz kaldı ve 100 işçi gözaltına alındı. Yabancı yatırımcılar karşısında ucuz işgücü ile övünen Modi hükümeti, grevin etkisinin diğer fabrikalara yayılmasını engellemek için baskıyı artırıyor. Ancak sendika yetkilileri, şirketin ve hükümetin sendika düşmanı tutumunu değiştirmemesi durumunda mücadelelerini eyalet çapında genişleteceklerini dile getiriyorlar. İşçilerin kararlı mücadelesi sonucunda 24 Eylülde sendika ve şirket yönetimi arasında müzakere başladı. ■



Avustralya



Fransa



Yiyorlar, İçiyorlar Hesabı Bize Ödetiyorlar

“Hepimiz aynı gemideyiz!” Özellikle ekonomik kriz dönemlerinde ülkeyi yönetenlerin, patronların, ağızdan sıklıkla duyarız bu cümleyi. Ardından ülkenin elden gideceği, kamusal kaynakların tükeneyeceği, şirketlerin batacağı gibi gerekçeler sıralanır, elimizi taşın altına koymamız gerektiği buyrulur. Egemenler bu sözleriyle bir yandan zor günleri ancak hep beraber fedakârlık yaparak aşabileceğimiz, diğer yandan kötü günler sona erdiğinde durumumuzun hep beraber iyileşeceği algısı yaratmaya çalışırlar. Oysa gerçeğin böyle olmadığını yaşamlarımız apaçık ortaya koyuyor.

Hatırlayalım, 2021 yılında son on yılın en büyük ekonomik büyüme oranı gerçekleşmişti. Ancak biz işçi ve emekçilerin Gayri Safi Yurtiçi Hasıladan aldığı pay bir önceki yıla göre beş puan azalmıştı. O günden bugüne enflasyon katlamalı bir şekilde arttı, reel ücretlerimiz düştükçe düştü. Yani ekonomi büyüdü, şirketler kâr rekorları kırdı ama biz ülke tarihinin rekor yoksullaşmasını yaşamaya başladık. Sadece bu örnek bile “aynı gemideyiz” lafının bir aldatmacadan ibaret olduğunu ortaya koyuyor. Onların gemileri en güzel kıyılarda yüzerken bizim gemimiz dalgalarla boğuşup batıyor.

Örneğin Türkiye’de inşaat sektörü katlamalı bir büyüme gerçekleştirdi. **Dev yatırımlar, yollar, köprüler, havalimanları en çok övülen konuların başında geliyor. Peki, bu büyüme ne pahasına oluyor? Ormanlarımız yok ediliyor, derelerimiz kurutuluyor, barajlarla yaşam alanları sular altında bırakılıyor.** Doğa böylesine yağmalanınca doğa olayları da birer felakete dönüşüyor. Bu felaketlerde zarar gören, acı çeken biz işçiler oluyoruz. Kapitalizmin kâr ve rant hırsı kentleri beton yığınlarına dönüştürdü. Bugün bir işçi mahallesinde sıkışık düzen evler, binalar yüzünden pencereden gökyüzünü görebilmek adeta istisna halini aldı. Nefes alacak, dinlenecek alanlar yok, acil durumlarda toplanacak alanlar gasp ediliyor, çocuklarımız koşup oynayacak parklar bulamıyor.

Egemenler krizden çıkmanın yolunu vergilerin arttırılmasında, kamu harcamalarının kısılmasında, sermayeye daha fazla kaynak aktarılmasında görüyorlar, yani yine

yağma ve talan! Bunun biz emekçiler açısından anlamı sağlık sisteminin eziyete dönüşmesi, hastanelerde personel ve ekipman yetersizliği oluyor. Randevu almak, muayene olmak, tetkik yaptırmak bazen aylar sürüyor. Tıpkı sağlık emekçileri gibi eğitim emekçilerinin de koşulları zorlaşıyor. On binlerce öğretmen atanmayı beklerken, bir öğretmene 50-60 öğrencinin düştüğü sınıfların sayısı artıyor. Okullarda temizlik personeli çalıştırmayarak tasarruf yapacaklarını söylüyorlar. Bu tasarrufun bedelini her gün hastalanan, okula düzenli devam edemeyen çocuklarımız ödüyor. Tüm sektörlerde çalışma koşulları kötüleşiyor. Maliyetleri düşürmek için en basit iş güvenliği önlemleri bile alınmaz oluyor, iş cinayetleri artıyor.

Peki, yaşamlarımız ne pahasına çalınıyor? Ne pahasına aldığımız nefes bile çok görülüyor? Sermaye sınıfı rekor kârlar elde etsin, üretim maliyetleri düşsün, eğitim-sağlık gibi kamusal hizmetler birer kâr kapısına dönüşsün diye... Yani patronlar sınıfı daha fazla palazlansın isteniyor. Onlar hiç doymayan bir canavar gibi, daha fazla kâr duygusuyla sömürünün, yağmanın, talanın dibine vuruyorlar. **Yiyip içiyor, hesabı ise işçi sınıfı ödesin istiyorlar.** Üstelik bu hesap öylesine kabarmış durumda ki bedeli bazen bizim ve çocuklarımızın fiziksel ve psikolojik sağlığı, bazen canımız oluyor. İnsanlığın geleceği tehdit altında bulunuyor.

Pir Sultan Abdal, “bozuk düzende sağlam çark olmaz” demiştir. Tüm çelişkilerin kaynağında kapitalist sömürü düzeni bulunuyor. Üretim araçlarının; yani fabrikaların, madenlerin, makinelerin özel mülkiyetini elinde tutan egemenler, toplumun ihtiyaçlarını değil kârlarını düşünerek üretimi planlıyorlar. Dahası bütün bir yaşam onların ihtiyaçlarına göre dizayn ediliyor. Doğanın zarar görüp görmediğine, insanların acı çekip çekmediğine, ihtiyaçların karşılanıp karşılanmadığına bakmıyorlar. **Onlar kâr elde edemeyeceklerse şayet ne buğday ekilir ne de hayvancılık korunur! Ama insanlığın başına yağın bombalar üretmekten imtina etmezler, çünkü çok kârlıdır!** Gerçek şu ki onlar dümendeyken dünya gemisi son hızla kayalıklara doğru yol alıyor. İşçi sınıfının tek bir limanı vardır sığınmak için, o da kendi birliğidir. ■



Gerçek Adalet Mücadelemizle Gelir

İşçi Dayanışması'nda her vesileyle vurguladığımız gibi kapitalizmde iki temel sınıf var. Yaşam biçimi, düşünme tarzı, çıkarları, hayattan beklentileri farklı olan iki sınıf: İşçi sınıfı ve sermaye sınıfı. Bu nedenle her kavram hangi sınıftan olduğumuza göre anlam kazanıyor. Mesela işçiler olarak adaletten anladığımız da beklediğimiz de sermaye sınıfından farklı. Zaten **adalet de zengine farklı, yoksula farklı işliyor**. Çok daha büyüklerinin inşa edileceği “müjdesi” verilen “adalet saraylarından”, işçilere adalet çıkmıyor. Ama kapitalizmin adalet mekanizması şayet parası ya da nüfuzu varsa hırsızlardan, katillerden, tecavüzcülerden, kara para aklayanlardan, önlem almadığı için işçilerin ölümüne neden olan patronlardan, denetim yapmadığı için önlenemez kazalara davetiye çıkaran kamu görevlilerinden yana işliyor. Dilan Polat ve ailesini düşünelim mesela. İşlettikleri paravan güzellik merkezleri altında kara para aklayan, bu yolla emekçi halkın cebinden çaldıkları paralarla sefa süren, bunu da en pespaye biçimde şov malzemesi yapan ve 40 yıl hapis cezasıyla tutuklu yargılanan Dilan ve Engin Polat 9,5 ay sonra serbest bırakıldı.

Peki, işçi sınıfının aradığı adalet ne oldu? Motokurye olan 17 yaşındaki oğlunu iş kazasında kaybeden ama oğlunun ardından adalet sağlanmadığı için yüreği yanan Kumriye Eroğlu'nun feryadını hatırlayalım: “Bu adaletsizlik karşısında nasıl yaşanır, bilmiyorum. Bu kadar çaresiz bırakıldığımız için çok öfkeli ve kızgınım. Egemenlere şöyle diyorum; yok olsun, batsın bu çürümüş, kokuşmuş düzeniniz! Batsın adaletiniz! Hak, adalet, mafyadan, tecavüzcüden, katilden yana!”

Çocuklarımız MESEM adı altında ucuz işgücü olarak gönderildikleri fabrikalarda iş kazası geçirip ölüyor. Her gün en az beş işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Anasını babasını iş cinayetinde kaybeden ve bir ömür eksik yaşamaya mahkûm edilmiş binlerce çocuk var. **İşçilerin ölümüne sebep olan patronlara ödül gibi cezalar verilirken adalet arayan anneler, babalar cezalandırılıyor**. Göz göre göre gelen Çorlu tren katliamında çocuğunu kaybeden anne adalet sağlansın diye ısrarla kamu çalışanlarının yargılanmasını istediği için para cezasına çarptırıldı. Kaçak maden ocağında çalışırken kalp krizi geçiren, sırf maden kapanmasını diye belki de hâlâ canlıyken bedeni yakılıp ormana atılan Mohammad Nourtani'nin

adalet isteyen ailesi sınır dışı edilmekle tehdit edildi. Milletvekili seçimlerinde oğlu ve kocası öldürülen, bir oğlu hapse atılan, yıllardır adalet talep eden Emine Şenyaşar, 3 yıla yargılandı. Hâkim karşısına çıkarılan suçlular değil yüreği yanan 65 yaşındaki anne oldu.

Evet, bu düzende adalet parası olana işliyor. Sorun yalnızca bu da değil. Sınıfımızın sorunları, yaşadığımız haksızlıklar hiçbir şekilde gündem olmazken Polat gibilerinin her şeyi gündem oluyor. Dilan Polat tutuklandığında cezaevinde yaşadıkları, psikolojisinin bozulması, çocuklarından ayrı kalması haftalarca gündem edilmişti. Hatta “çocuklarına kim bakacak” diye üzülen emekçi kadınlar olmuştu. 9,5 ay aradan sonra lüks hayatına kaldığı yerden devam eden Dilan Polat yine emekçilerin gündemine sokuluyor. **Gençler, emekçi kadınlar Polat gibilerin yaşamına bakmaya, onlara özenmeye yönlendirilirken bizim çocuklarımızın geleceği çalınıyor**. Yoksulluk yüzünden doğru düzgün beslenemeyen, sağlıklı büyüyemeyen yüz binlerce çocuğun varlığı unutturuluyor. Çocukları ölen annelerin adalet çılgılığı kendi sınıfının insanlarına dahi ulaşmıyor. Emekçi kadınlar Polat gibilerine üzülürken kendi sınıfının adalet arayışına kayıtsız kalabiliyor. Neden?

Çünkü **kapitalizmde örgütsüz işçilerin zihni sermaye sınıfının zehirli fikirleriyle teslim alınmıştır**. İşçilerden, emekçi kadınlardan kendi sınıfından insanların mücadelesi, adalet arayışı gizlenir. Bizim acılarımız değersiz, adalet arayışımız ise tehlikelidir, suçtur egemenlere göre. Oysa iş cinayetlerinin, kadın katliamlarının, çocuk ölümlerinin, çocuklarımızın açlığının, doğamızın tahrip edilmesinin ve kapitalizmin sebep olduğu onca melanetin hesabını sormadığımız için yeni acılar yaşıyoruz, yüreğimiz ağzımızda yaşıyoruz.

Biz işçiler, hele ki emekçi kadınlar “birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için” deyip sınıfımıza yaşatılanların hesabını sormak, yeni ve umut dolu bir dünya kurmak için bir araya gelsek “gerçek adalet”i sağlamaya her gün daha da yaklaşırız. Biz ÜİD-DER’de savaşıyoruz, sömürsüz bir dünya için, eşitlik ve özgürlük için mücadele ediyoruz. Adalet arayan, adaletsizliğe karşı öfkeli büyüyen tüm emekçi kadınları bu mücadeleye omuz vermeye, omuz başımızda bizimle bu mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz. ■



Özgür Olmak Demek...

İçinde yaşadığımız toplumda insanların, yani tek tek bireylerin özgür olduğu, seçimlerini diledikleri gibi yapıp yaşantılarını diledikleri şekilde sürdürebilecekleri söylenir. Özellikle gençlere bu propaganda yapılır, özgürlük adına bireyci düşünüp davranmaya yönlendirilirler. Toplumcu düşüncelerden, örgütlenme fikrinden uzaklaştırılmaya çalışılırlar. Örgütlü olmak, sürü olmak demektir yalanyla, örgütlenen gençlerin bireysel var oluşunun zedeleneceği, mutsuz olacakları ileri sürülür. Bu kara propagandanın etkisine kapılan kimi gençler “örgütlenirsem özgürlüğüm elimden alınır” diye düşünüyor. Gerçekliğin ters yüz edildiği, zihinlerin bulandırıldığı bu önemli konu hakkında emekçi gençliğin düşünmeye, sorgulamaya, doğrularla yanlışları ayırmaya büyük ihtiyacı var.

Özgürlük zorunluluklarla sınırlandırılmış bir hareket alanını ifade eder. Mesela hiçbirimizin yerçekimi kurallarına uymamak gibi bir özgürlüğü yoktur. İnsan uçabilme-yi hayal edebilir ancak havada asılı kalamaz. Gündelik yaşamımız içinde bu ve benzeri maddi sınırlar olduğu gibi sosyal sınırlar da vardır. İlkini doğa kanunları belirlerken sosyal sınırları içinde yaşadığımız toplumsal düzen, egemen fikirler, kültür ve gelenekler belirler. İçinde yaşadığımız kapitalist düzen toplumun ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen olarak iki temel sınıfa bölündüğü bir düzendir. **Bu sistemde kâğıt üzerinde herkesin özgür olduğu söylenir, herkesin eşit özgürlükleri varmış gibi sunulur. Ancak gerçeklik başkadır.** Gerçeği algılamak için uyanık ve sınıf bilinçli olmak, “hangi sınıfın özgürlüğü?”, “ne çeşit bir özgürlük?” gibi sorular sormak gerekir.

Mesela inanacak olursak, herkes seyahat özgürlüğüne sahiptir. Servet sahipleri için ortada bir sorun yok! Peki, uçak bileti satın alacak parayı denkleştiremeyen bir emekçinin gerçekte böyle bir özgürlüğü olduğu söylenebilir mi? Veyahut bir işçinin vergi vermeme özgürlüğü var mı? Bu nasıl soru, böyle özgürlük mü olur diye düşünülebilir. Peki, patronların yüz milyonlarca lirayı bulan vergi borçlarının bir çırpıda silinmesine ne demeli? Bugün herhangi bir işçi çocuğuna bu düzen tarafından yeteneklerini açığa çıkarabileceği, kendisini gerçekleştirebileceği imkânlar sunuluyor mu? Peki, bir beyzadeye? Bir patron çocuğu yetenekli olsun olmasın, sınırsız olanakları sayesinde, tahayyül bile edemediğimiz özgürlüklere sahiptir. **Hepimiz farkındayız ki bu düzende bir para babasının**

en korkunç suçları işleme “özgürlüğü” bile bulunur! Öyle ki en iyi avukatları tutarak, rüşvetini vererek hatta kendisi için suçu üstlenecek birini satın alarak cezadan sıyrılabilirler. **Peki, bir somun ekmek için, bir dilim baklava için yıllarca ceza yatan emekçi çocukları?**

Kapitalist toplum çok küçük bir azınlığa sınırsız özgürlük verirken büyük çoğunluğa esaret veren akıldışı bir sistemdir. **Bu sistemde egemen sınıf, özgürlüklerini ezilen sınıfın esareti sayesinde elde ediyor ama esarete mahkûm ettiklerini de özgür olduklarına inandırıyor.** İşçi sınıfının ozanı Nâzım Hikmet “Bir Hazin Hürriyet” şiirinde bu çelişkiyi şöyle betimlemiştir: “Büyük hürriyetinle çalışsın el kapisında, ananı ağlatanı/Karun etmek hürriyetiyle hürsün!/Büyük hürriyetinle dolaşıp durursun/işsiz kalmak hürriyetiyle hürsün!” İnsan bu düzende özgür olduğu zannına kapılabilir. Ama kapitalizm eliyle yaşamları fazlasıyla sınırlandırılan, zorunluluklara mahkûm edilen emekçilerin, emekçi çocuklarının gerçekte özgür olmadığı ortadadır.

Toplum sömüren ile sömürülen arasında sınıflara bölündüğünden bu yana, boyun eğmeyen insanlığın en yakıcı, en önemli taleplerinden birisi oldu özgürlük! Roma egemenlerine isyan bayrağı açan Spartaküs ve arkadaşları özgürlük istiyordu. Fransız Devriminin ilk üç talebinden birisiydi özgürlük! Tüm dünyada fırtına gibi esen 1968 kuşağı özgürlük talebiyle özdeşleşti. Bugünün gençleri olarak biz de özgürlük istiyoruz. Ama kadim özgürlük talebimizi boğmak için içini boşaltıyorlar ve insanlığın özgürlüğünün önündeki tek engel olan kapitalizme karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesini karalıyorlar.

Oysa sınıfımız saflarında insanlığın sömürden ve esareten kurtuluşu için örgütlenmek özgürleşmemizin yolunu açar. **Sömürücü düzenin bize dayattığına karşı çıkabilme imkânı, daha da önemlisi daha güzelini birlikte inşa edebilme imkânı demektir örgütlülük! Yerleşik kalıplarla düşünmemektir, yeni bakış açıları kazanabilmektir. Yeteneklerimizin açığa çıkması, kendimizi keşfetmek, yaşamı anlamlandırabilmek demektir.** Sürü olmak değildir örgütlülük, bir bütünün anlamlı bir parçası olmaktır. Güç olmak, güçlü olmaktır. Kendisini tüm insanlığın kurtuluşu amacına bağlayan, bu büyük amaç için ter akıtan insanlar bu esaret dünyasının özgürleridirler, yarın kurulacak özgürlükler dünyasının anahtarı da onların elindedir. ■



Ters Yüz Edilen Gerçekler: Suç Ne? Suçlu Kim?

Egemenler ve onların siyasetçileri suçu ve suçluyu tanımlarken de, adaletten bahsederken de “hukuk devleti” diye bir kavram kullanıyorlar. “Bu ülkede hukuk var” lafını dillerinden düşürmüyorlar. Onların iddiasına göre hukuk büyük sermaye sahibi patrona da asgari ücretli bir işçiye de eşit yaklaşır. **Peki, hukuk patronun haksızlıkları karşısında işçinin haklarını gözetiyor mu?** Kanunu çiğneyerek işçileri sigortasız çalıştıran, iş güvenliği önlemlerini almayarak işçi ölümlerine neden olan, anayasal haklarını kullanarak sendikalaşan işçileri işten atan patronların suçlu sayılıp yargılanması gerekmez mi?

Kavramları egemen sınıfın tekrarladığı yalanlara göre ele alırsak beklentilerimiz de bu yönde olur. Yani bu söylemlere aldanan işçi ve emekçiler devletin ve kolluk güçlerinin ezilenleri koruyacağını, mahkemelerin ise emek hırsızlığı ile servetlerine servet katan sermaye sahiplerini cezalandıracağını düşünebilirler. Ta ki bir haksızlık karşısında ses çıkarana, hakları için harekete geçene ve bu yüzden “suçlu” ilan edilene kadar...

Mesela 2014’te Soma’da 301 madencinin topluca ölüme gönderilişini dün gibi hatırlıyoruz. Hepimizin yüreği acı ve öfkeyle dolmuştu. Çünkü katliam göz göre gelmiş, yüzlerce ana baba oğulsuz, kadınlar eşsiz, çocuklar ise gözleri kapıda babasız kalmıştı. Bağrı yanan maden işçileri bu duruma isyan ettiğinde karşılarında devletin “gücü”nü buldular. İki jandarmanın tuttuğu işçiyi yerde büyük bir hınçla tekmelemişti devletin yetkilisi. Tekmelenen madenci Erdal Kocabıyık “suçlu” bulunmuş, tazminatsız işten atılmış, sonraki yıllarda başbakanlık aracına zarar verdiği gerekçesiyle para cezasına, ardından hapis cezasına çarptırılmıştı. Tekmeyi savuran Yusuf Yerkel ise hiçbir ceza almadığı gibi utanmadan dizinin incindiği gerekçesiyle darp raporu almıştı. Sonraki yıllarda da Frankfurt’a 6000 avro maaşla ticaret ataşesi olarak atanarak ödüllendirilmişti.

Soma’dan on yıl sonraya, bugüne gelelim. Eylül ayında Artvin Hopa’da maden sahası açmaya çalışan şirketin ağaçları kesmesine engel olmak isteyen köylülere ateş açıldı ve Reşit Kibar hayatını kaybetti. Olayın ardından yapılan eylemlerde yer alan doğa savunucusu Dursun Ali Koyuncu gözaltına alınarak tutuklandı. Koyuncu ken-

di ifadesiyle sanki çete lideri, azılı katil gibi bir muamele görürken, Kibar’ın öldürülmesine neden olanlar ellerini kollarını sallayarak dolaşiyor.

Sendikalı oldukları için işten atılan, aylardır işlerine sendikalı olarak dönmek için direnen Polonez işçileri... Kadın erkek direnen işçiler polis tarafından yerlerde tekmelediler, ters kelepçeyle gözaltına alındılar. Yasal haklarını kullanarak greve çıkan As Plastik işçileri de grev kırıcı işçilere seslerini duyurmak istediklerinde karşılına jandarma dikiliyor. Patronları kollayan iktidar sopasını suçlu saydığı işçiye gösteriyor, gerekirse çocuklarının geleceğiyle tehdit ediyor, polisi, jandarması, müftüsüyle dört bir yandan saldırıyor. Bugüne kadar işçileri iliklerine kadar sömüren, işçilerin emeğini gasp ederek adeta hırsızlığın kitabını yazan patronlara ise hiçbir yaptırım, hiçbir ceza yok. **Siyasi iktidar ve sermaye sahipleri tüm algılarımızı ters yüz edencesine şu soruyu tekrar tekrar sorduruyorlar: Suç ne, suçlu kim?**

Yaşadıklarımıza bakılırsa doğayı savunan, depremde yakınlarını, evlerini kaybeden depremedeler, sokak röportajı veren gençler, barış isteyen analar, barınmak isteyen öğrenciler, sendikalaşmak isteyen işçiler suçlu... Ama kadın, çocuk katilleri, vergi kaçırıcı, kara para aklayan, ülkeye uyuşturucu taşıyan para babaları suçsuz! **Kısacası bu sistemde suç ve ceza kırbacı ezilen sınıfın sırtında şaklarken, egemen sınıfın, sermayenin hırsızlığı, katilliği, dolandırıcılığı sorun değil.**

Siyasi iktidar ve sermaye sahipleri emeği ve doğayı büyük bir hızla yağmalarken, enflasyon, hayat pahalılığı artarken, işçiler ağır çalışma koşullarına, sendikasızlığa, yoksulluğa, evsizliğe mahkûm edilirken tüm bunları sessizce sineye çekelim istiyorlar. İşte bu nedenle egemenlerin kirli dilini, yarattıkları ayrımları bir kenara atıp birlik olan, örgütlenerek harekete geçen, hak talep eden emekçiler “suçlu” olarak gösteriliyor. Fakat tüm bunlara rağmen gerçek suçluları bilen işçiler olarak haklı ve meşru taleplerimizi ısrarla savunmak zorundayız. Boğazımızdaki son lokmayı da çekip almak isteyenlere karşı kendi sınıfımızın safında yer alarak örgütlenelim, egemenlerin karşısına birliğimizden aldığımız güçle almamız ak, başımız dik çikalım. ■



Düşük Ücretlere, Hak Gasplarına Karşı İşçi Mücadeleleri Artarak Devam Ediyor

Hayat pahalılığı, yüksek enflasyon, reel ücretlerin düşmesi işçilerin yaşamını her geçen gün daha da zorlaştırırken düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı sendikalaşma yolunu seçen işçilerin sayısı da artıyor. İşçilerin sendikal örgütlülüğünü kabul etmeyen patronlar, polis ve jandarmanın da desteğiyle işçilere saldırıyor. İşçiler tüm baskı ve saldırılara karşı mücadeleye devam ediyor. Sendikalı işyerlerinde ise işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde patronların düşük zam dayatmasına boyun eğmeyerek grev kararı alıyor.

Manisa'nın Soma ilçesinde Bağımsız Maden-İş Sendikasında örgütlendikleri için patronun 6 işçiyi işten atması üzerine iş durdurup direnişe geçen Fernas Madencilik işçileri, Eylül ayı boyunca Soma, Bodrum, Ankara'da eylemler yaptılar, Soma'dan Ankara'ya yürüyüş başlattılar. Maden işçileri direnişlerini Ankara'da sürdürüyor.

İstanbul'da Polonez fabrikasında Tekgıda-İş Sendikasında örgütlendikleri için işten atılan 146 işçinin fabrika önündeki direnişi tüm baskı ve saldırılara karşı kararlılıkla devam ediyor. İşçilerin fabrika önündeki direniş alanına girişinin engellenmesine karşı direnişi Çatalca Kaymaklığı önüne taşıyan işçiler, fabrika önündeki direniş alanını tekrar kazandılar. Bursa'da bulunan Eker Süt Ürünleri fabrikasında da Tekgıda-İş'te örgütlenen işçiler işten atılmalarının ardından 23 Eylülde direnişe başladılar. Yine Tekgıda-İş'in örgütlendiği İstanbul'da bulunan Perfetti Van Melle'de (Vivident) de işe iade ve sendikal hakların tanınması için başlayan direniş sürüyor.

CHP'li Çankaya Belediyesine bağlı Çankaya Evlerinde taşeron şirket bünyesinde çalışan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikasına üye öğretmenler, yıllar içinde uğradıkları hak kayıplarına ve yeni sözleşme döneminde dayatılan yarı zamanlı sigorta ve ücret gaspına karşı çeşitli eylemler yaparak direniyorlar.

Petrol-İş Sendikasının örgütlü olduğu çeşitli işyerlerinde grev başladı. İstanbul Hadımköy'de As Plastik, Tuzla'da Tarkett Turkey, Tekirdağ/Çerkezköy'de Elba Bant işçileri grev dedi. Türkiye Maden-İş Sendikasının örgütlü olduğu Ordu/Fatsa'daki Tolsa işçileri de Toplu İş

Sözleşmesinde patronların sefalet zammı dayatmasına karşı greve başladılar.

20 Ağustosta il temsilcilikleri önünde basın açıklamaları yapan Türk-İş, 26 Ağustosta Çerkezköy'de ve 3 Eylülde Zonguldak'ta "Zordayız, Geçinemiyoruz" mitingleri gerçekleştirdi. 24 Eylülde ise örgütlü olduğu işyerlerinde eş zamanlı eylemler yaptı. Hak-İş ise "Haklarımız İçin Meydanlardayız" temasıyla 23 Ağustosta Kayseri'de, 5 Eylülde Kocaeli'de, 13 Eylülde Antep'te miting yaptı. DİSK'in örgütlü olduğu işyerlerinde "Artık Yeter! Geçinemiyoruz! Gelirde, Vergide, Ülkede Adalet" şiarıyla Ağustosun son haftasında bildiriler okundu. Eylül ayının ilk haftasında ise çeşitli illerde kent meydanlarında işçi buluşmaları yapıldı. 10 Eylülde Gebze Kent Meydanında yapılan eyleme UİD-DER'li işçiler "Sermayenin ve İktidarın Saldırına Birlikte Karşı Duralım" pankartıyla katıldı. DİSK 13 Eylülde Mersin'de, 20 Eylülde İzmir'de, 25 Eylülde İstanbul'da ve 3 Ekimde Ankara'da bölge mitingleri gerçekleştirdi.

İskenderun'da Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Befesa Silvermet grevi kazanımla sonuçlandı. Hatay Payas'da Öz Çelik-İş'in örgütlü olduğu Yolbulan Metal'de, Gebze'de Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Mersen'de, İzmir Kemalpaşa'da Öz Gıda-İş'in örgütlü olduğu Abaloğlu Lezita'da, İstanbul/Tuzla'da Selülöz-İş Sendikasının örgütlü olduğu MKB Rondo'da ve Öz Büro-İş Sendikasının örgütlü olduğu Sarar Ankara Ankamall mağazasında işçilerin grevleri devam ediyor. UİD-DER grev ve direnişteki işçilere dayanışma ziyaretleri düzenliyor, işçilere güç ve moral veriyor. ■



Unutma

Dost kim?

Düşman kim?

Aynı gemideyiz dediler,

Ama aynı sofrada değiliz.

Biz bir aileyiz dediler,

Ama aynı şartlarda değiliz.

Zengin sofraları, şatafatlı sarayları...

Söyledikleri yalanlara kanma!

Anlatacaklarım var sana kardeşim

Evden solgun çıkışını,

Eve yorgun dönüşünü,

Evine düşürdükleri yokluğu unutma.

Ve yine diren yaşamaya

Susmadan, başını eğmeden

Bileğini bükmeden yaşa

O kudretli ellerinle yapış yakalarına.

Bizden aldıklarıyla yaşayanlar,

Ocağındaki ateşi çalanlar

Bilsinler yan yanayız.

Yüzündeki gülümsemeye,

Yüreğindeki huzura göz koyanlar

Görsünler omuz omuzayız.

Cesaretle ördüğümüz mücadele tutuyor elimizden.

Doğanın söylediği umutlu şarkıyı dinle,

Bak ne güzel eşlik ediyor bize

Güneşin ışık huzmeleri nasıl doluyor evimize.

Hatırla

Yakılan isyan ateşinde,

Yaşamak için verilen kavgada,

Yürünen yolda,

Ve kazanılan zaferde

Yalnız olmadığını hatırla.

Ankara'dan genç bir işsiz

İşçinin Bulmacası

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															

Soldan Sağa

1. Tekirdağ Çerkezköy'de patronun %43 zam dayatmasını kabul etmeyecek greve çıkan Petrol-İş'in örgütlü olduğu fabrika. Özellikle işçilerde olduğunda mücadelede temel belirleyici olan unsur, suur.
2. Eski Mısır inancında insanın görünmeyen bedeni. Matematikte sabit bir sayı. Bir börek çeşidi.
3. Açık kestane rengi. Kürtçede hayır. Nikelin simgesi. Yapraklarıyla ipek böceği beslenen, çok taneli meyvesi olan bir ağaç.
4. Müzikte ikinci nota. Karesi alınan bir sayının orijinal sayısını veren sayıya eşit sayı. Otlak.
5. Utanma duygusu. Bir bağlaç. "... altından sopa göstermek". Kırmızı.
6. Üstü olan. Hitit. Üye.
7. Boru sesi. Kuru kimyevi tozlu yangın söndürme tozları için kullanılan kısaltma. Adana yöresine özgü meyhan kökünden yapılan bir içecek türü.
8. Eski Mısır mitolojisinde Güneş tanrısı. Müzikte bir nota. Zafer.

9. İstanbul Tuzla'da işçilerin Selülöz-İş'te örgütlendikten sonra patronun düşük ücret dayatmasına karşı greve çıktıkları fabrika. Bir sağlık uygulaması.

Yukarıdan Aşağıya

1. Bursa'da süt üretimi yapan, Tekgıda-İş'te sendikalaşmak isteyen işçilerin işten çıkarıldığı ve mücadelenin devam ettiği fabrika.
2. Çiçekleri kadeh biçiminde olan bir süs bitkisi. Cambazların ve eğitilmiş hayvanların gösteri yaptıkları alan.
3. Beygir, düldül. Su.
4. ABD Haber Ajansı (Associated Press) kısaltması. Yumurta, süt, un ile tavada kızartılarak yapılan, tatlı veya tuzlu yiyecek.
5. Yapı. Molibden elementinin simgesi.
6. Arınmış, soyutlanmış olan. Garaz.
7. Neptünyum elementinin simgesi. Kalbur.
8. Petrol-İş Gebze Şubesinin yeni örgütlendiği ve patronun sıfır zam dayatmasına karşı işçilerin greve çıktığı fabrika.
10. Bankacılık işlemlerinin yapıldığı yer. Acil Tıp Teknisyeni kısaltması.
11. Kayınbireder. Diğer, vesair.
12. Güney Koreli bir teknoloji firması. Haksızlığa uğramış, zulüm görmüş.
13. Alınmış bir şeyi geri verme. Siyasi iktidardan yana yaptığı haber içerikleriyle bilinen resmi haber ajansı.
14. Mersin Silifke'de bir antik kent. Makine Mühendisleri Odası kısaltması.
15. İşçilerin Tekgıda-İş'te örgütlenmek istemeleri nedeniyle işten çıkarıldıkları ve direnişe geçtikleri, polis şiddetiyle yıldırımaya çalışıldıkları Polonez fabrikasının bulunduğu İstanbul ilçesi.

Önceki Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	T	A	H	T	E	R	E	V	A	L	L	I	A	B	
2	A	Y	A	R	L	A	M	A	A	I	A	L	A		
3	H	N	A	A	E	H	E	M	M	I	Y	E	T		
4	S	İ	R	K	E	K	İ	N	İ	A	Z	I			
5	İ	A	Y	A	L	M	E	T	E	R	Ş				
6	L	İ	S	A	N	İ	M	L	K	R	E				
7	M	T	T	A	H	A	R	A	R						
8	E	H	T	E	İ	R	O	A	D	L	I				
9	M	A	N	İ	P	Ü	L	A	S	Y	O	N	B	A	



Hangisi Daha Zor?

Hayat biz işçiler için zor. Bugüne kadar ekmeğe aslanın ağzında derdik şimdi ekmeğe adeta aslanın mi-desinde. Yüksek enflasyon ve hayat pahalılığı nedeniyle dışımızdan tırnağımızdan arttırarak biriktirdiğimiz üç kuruş paranın değeri kalmadı, her şey el yakıyor. Onca yıl fedakârlık yaparak aldığımız bir arabamız varsa bile kullanamıyoruz, çünkü benzin koyamaz olduk. Yıllık izni olan tatile gidemiyor, çocuğu olan doğru düzgün harçlık veremiyor, akrabası olan düğününde takı takamıyor. Hayat koşullarımızın ağırlaşmasının yanı sıra çalışma koşullarımız da kötüye gidiyor. Diploması olan iş bulamıyor, çalışanın iş yükü artıyor, çalışma saatleri uzuyor. Taleplerimiz kabul edilmiyor, düşük ücretlerle ve bir robot gibi çalışmamız bekleniyor.

Peki bu sorunları yaşayan işçiler olarak biz ne yapıyoruz? Kimi işçi kardeşimiz “böyle gelmiş böyle gider” diyerek durumu kabullenmeye çalışıyor, kimisi bireysel olarak çıkış yolları arıyor. Pek çok işçi ise bir şeyler yapılması gerektiğini düşünse de “bu fabrikadan hiçbir şey olmaz”, “burada kimse birlik olmaz” diyor. Yani çoğu işçi kardeşimiz birlikte hareket etmenin, hak mücadelesi vermenin zor olduğuna inanıyor. Gerçekten de hak mücadelesinde kolay bir yol yok. Peki ama kölelik koşullarında çalışmak, sefaletle boyun eğmek kolay mı? Bireysel çabalarla hayat mücadelesi vermek, ezilmeye, horlanmaya katlanmak kolay mı? Ya da soruyu şöyle soralım: **Hangisi zor; tek başına hayat mücadelesi vermek mi birlik olup ortak bir mücadele vermek mi?** Gelin birlikte düşünelim.

Hayat mücadelesini tek başına vermeye çalışmanın her işçi için son derece ağır sonuçları oluyor: Geçinebilmek için fazla mesailere kalıyor, taşeronla boyun eğiyor, düşük ücrete sesini çıkarmıyor, ağır şartlarda çalışmaya katlanıyorsun. Ailenle sosyal bir hayatın olmuyor. Çocuğuna, eşine, dostuna zaman ayıramıyorsun. Hastalık veya kazalar peşini bırakmıyor. Yıllarını ev ile iş arasında tüketiyorsun. Dünyanın güzelliklerini sadece dizilerde veya filmlerde görüp geçiyorsun. Çoğu işçi kardeşimiz bu durumun sonucunda şöyle hayıflanıyor: “Gençliğimi, hayatımın en güzel yıllarını bu fabrikaya verdim, şimdi elim ne geçti? Çocuğumun büyüdüğünü bile göremedim. Hastalıktan her tarafım dökülüyor. İşçinin değeri yok burada, en ufak bir hatada kapının önüne konuluyorsun.” **Tek başına yürütülen hayat mücadelesinin milyonlar-**

ca işçi için doğurduğu tablo ortadadır: İş cinayetleri, meslek hastalıkları, esnek ve taşeron çalışmanın yaygınlaşması, iş saatlerinin uzaması, sendikasızlaştırma, sefalet düzeyindeki emekli maaşları...

Hak mücadelesini birlikte veren grev veya direnişteki işçilerin anlattıklarına bakalım bir de. **Polonez** işçileri yıllarca düşük ücretle çalıştırıldıklarını ve hiçbir sosyal hakka sahip olmadıklarını söylüyorlar. Birlikte mücadeleyi imkânsız olarak gördükleri için fabrikada tek başlarına hareket etmişler. On yıl boyunca patronun karşısına tek tek çıkmışlar. Birkaç kişi bir araya gelip adım attığında da devamını getiremedikleri için ortak mücadeleden vazgeçmişler. Zaman su gibi akıp gitmiş ve tek başına mücadelenin durumlarını daha da kötüleştirdiğini görünce artık yeter diyerek sendikaya üye olup, birlikte mücadele etmeyi seçmişler. İstanbul Tuzla’da bulunan **MKB Rondo** grevcisi işçiler de benzer şeyleri anlatıyorlar: “Yıllarca ortak hareket etmediğimiz, birleşmediğimiz için düşük ücretle geçinmeye çalıştık. Ne zaman patrone zam istesek bize kapıyı gösterdi. Baktık böyle olmuyor, sonunda sendikalaşmaya karar verdik.” Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Grev ya da direnişteki pek çok işçi kardeşimiz birlikte mücadele etmenin, dayanışmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu dile getiriyor. Şimdiye kadar nasıl olup da bu kadar baskıya, sömürüye, ezilmeye katlandığına hayıflanıyor.

Görüyoruz ki bireysel yollarla hayat mücadelesi vermek hem çözüm değil hem hiç de kolay değil. İşçiler olarak ancak birlik olup mücadele ettiğimizde koşullarımızı değiştirebiliyoruz, yeni kazanımlar elde edebiliyoruz. Kuşkusuz her mücadele somut bir kazanımla sonuçlanmayabilir. Ama aslında bu durumda bile deneyim kazanıyor, sınıfımızın gücünü görmenin mutluluğunu yaşıyor, her şeyden önemlisi onurumuzu koruyoruz. Yıllarca sindirilmenin, horlanmanın, ezilmenin getirdiği ağır yükü üzerimizden atıyoruz. **Önümüzde iki yol var: Ya tek başımıza kalmaya devam ederek en zor koşullara katlanacağız ya da birlik olup örgütlü mücadeleye katılarak çalışma ve yaşam koşullarımızı değiştireceğiz.** Baştaki soruya geri dönersek; zor olanın hangisi olduğu açık değil mi? Gelin, korku ve tereddütlerimizi bir kenara bırakalım, hayat mücadelesini tek başımıza değil sınıf kardeşlerimizle birlikte verelim. ■